

THÁNG TƯ KỶ NIỆM

Đầu 55 ta rời xa Hà Nội
Theo mẹ cha, ta làm kiếp tản cư
Tuổi còn thơ chưa biết buồn xa xứ
Nên lệ không một giọt buổi giả từ

Ta lớn lên trong miền nam nắng ấm
Con bé xưa giờ má đã ửng hồng
Đã biết cười mắt tràn ngập ước mong
Và làn tóc hững hờ ôm vai nhỏ

Hai mươi tuổi tưởng cuộc đời luôn đẹp
Ta mộng mơ trong cuộc sống học trò
Con đường dài với hàng cây giao bóng
Đôi mắt nai chưa vương bận chút lo

Rời bồng đầu, cơn lốc nào xoáy đến
Cả Saigon như hỗn loạn xôn xao
Người nhìn người lòng bồng thấy nao nao
Cuộc chiến đó đã cho nhiều mắt mát

Tháng tư đen ta bắt đầu di tản
Con bé xưa giờ tay dặt mẹ cha
Nước mắt rơi lòng bỗng thấy xót xa
Ta đau đớn với nỗi buồn xa xứ

Tháng tư này mấy mươi năm xa cách
Thành phố xưa bên bờ biển Thái Bình
Con bé giờ thôi đã hết đẹp xinh
Tóc pha bạc, trán đã nhăn nhiều nếp

Mẹ với cha đã ra đi mãi mãi
Còn mình ta với kiếp sống đơn cô
Ở nơi đây nắng vẫn vàng rực rỡ
Mà sao ta lòng vẫn nhớ xa xôi

Tố Ngọc

